

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই পুৰণি পতিত সৃষ্টিৰ প্ৰতি তোমালোকৰ বেহদৰ (অসীমৰ) বৈৰাগ্য ওপজিব লাগে কিয়নো তোমালোক পবিত্ৰ হ'ব লাগে, তোমালোকৰ আৰোহণ কলাৰ দ্বাৰা সকলোৰে কল্যাণ হয়"

প্ৰশ্ন: কোৱা হয়, আত্মা নিজৰেই শত্ৰু, নিজৰেই মিত্ৰ, প্ৰকৃত মিত্ৰতা কি?

উত্তৰ: এজন পিতাৰ শ্ৰীমতত সদায় চলি থকা - এয়াই হৈছে প্ৰকৃত মিত্ৰতা। প্ৰকৃত মিত্ৰতা হ'ল এজন পিতাক স্মৰণ কৰি পবিত্ৰ হোৱা আৰু পিতাৰ পৰা পূৰ্বা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। এই মিত্ৰতা কৰাৰ যুক্তি পিতাইহে শুনায়। সংগমযুগতহে আত্মা নিজৰ মিত্ৰ হয়।

গীত: তুনে ৰাত গঁৱাই চ'কে, দিন গঁৱাই থাকে..... (তুমি ৰাতি শুই কটোলা, দিন থাই কটোলা....)

ওঁম শান্তি। হওঁতে এই গীতটি ভক্তি মাৰ্গৰ, গোটেই জগতত যি গীত গায় বা শাস্ত্ৰ পঢ়ে, তীৰ্থলৈ যায়, সেই সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। জ্ঞান মাৰ্গ কাক কোৱা কয়, ভক্তি মাৰ্গ কাক কোৱা হয়, এয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা। বেদ, শাস্ত্ৰ, উপনিষদ আদি এই সকলো হৈছে ভক্তিৰ। আধা কল্প ভক্তি চলে আৰু আধা কল্প আকৌ জ্ঞানৰ প্ৰালম্ব চলে। ভক্তি কৰি কৰি অধোগতি হ'বই লাগিব। ৪৪ পুনৰ্জন্ম লৈ তললৈ নামি আহে। আকৌ এটা জন্মত তোমালোকৰ আৰোহণ কলা হয়। ইয়াক জ্ঞান মাৰ্গ বুলি কোৱা হয়। জ্ঞানৰ কাৰণে গায়ন কৰা হৈছে যে এক চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি। ৰাৱণ ৰাজ্য যি দ্বাপৰৰ পৰা চলি আহিছে, সেয়া শেষ হৈ আকৌ ৰাম ৰাজ্য স্থাপন হয়। ড্ৰামাত যেতিয়া তোমালোকৰ ৪৪ জন্ম পূৰ্বা হয় তেতিয়া আৰোহণ কলাৰ দ্বাৰা সকলোৰে ভাল (উন্নতি) হয়। এই কথাষাৰ ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত কোনো শাস্ত্ৰত আছে। যেতিয়া আৰোহণ কলা হয় তেতিয়া সকলোৰে কল্যাণ হয়। সকলোৰে সংগতি কৰোঁতাতো এজনেই পিতা নহয় জানো। সন্ধ্যাসী উদাসীতো অনেক প্ৰকাৰৰ আছে। বহুত মত-মতান্তৰ আছে। যেনেকৈ শাস্ত্ৰত লিখা আছে কল্পৰ আয়ুস লাখ লাখ বছৰ, এতিয়া শঙ্কৰাচাৰ্যই মত দিলে ১০ হাজাৰ বছৰ.... কিমান পাৰ্থক্য হৈ যায়। কোনোৱে আকৌ ক'ব ইমান হাজাৰ। কলিযুগত অনেক মনুষ্য, অনেক মত, অনেক ধৰ্ম। সত্যযুগত হয়েই এক মত। এই পিতাই বহি তোমালোক সন্তানসকলক সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ন'লেজ (জ্ঞান) শুনায়। শুনাওঁতেও কিমান সময় লাগে। শুনায়েই থাকে। এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে আগতে কিয় এই সকলোবোৰ নুশুনালে। স্কুলত পঢ়া ক্ৰমানুসৰি হয়। সবু ল'ৰা-ছোৱালীৰ অৰগেন্স (কৰ্মেন্দ্ৰিয়) সবু (অপৈণত) হৈ থাকে সেয়েহে সিহঁতক কমকৈ শিকোৱা হয়। আকৌ যিমানে অৰগেন্স ডাঙৰ (পৈণত) হৈ যাব, বুদ্ধিৰ তলা খুলি গৈ থাকিব। শিকোৱা পাঠবোৰ ধাৰণ কৰি গৈ থাকিব। সবু ল'ৰা-ছোৱালীৰ বুদ্ধিত একো ধাৰণা হ'ব নোৱাৰে। ডাঙৰ হ'লে তেতিয়া আকৌ বেৰিষ্টাৰ, জজ আদি হয়, ইয়াতো এনেকুৱাই। কাৰোবাৰ বুদ্ধিত ধাৰণা ভালকৈ হয়। পিতাই কয় - মই আহিছোঁ পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ। গতিকে এতিয়া পতিত সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য জন্মিব লাগে। আত্মা পাৱন হৈ গ'লে তেতিয়া আৰু পতিত সৃষ্টিত থাকিব নোৱাৰে। পতিত সৃষ্টিত আত্মাও পতিত, মনুষ্যও পতিত। পাৱন সৃষ্টিত মনুষ্যও পাৱন, পতিত সৃষ্টিত মনুষ্যও পতিত হৈ থাকে। এইখন হৈছেই ৰাৱণৰ ৰাজ্য। যেনেকুৱা ৰজা-ৰানী তেনেকুৱা প্ৰজা। এয়া গোটেই বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া জ্ঞান। এই সময়ত সকলোৰে পিতাৰ প্ৰতি বিপৰীত বুদ্ধি। তোমালোক সন্তানসকলেতো পিতাক স্মৰণ কৰা। অন্তৰত পিতাৰ প্ৰতি মৰম আছে। আত্মাত পিতাৰ প্ৰতি মৰম আছে, ৰিগাৰ্ড (সন্মান) আছে কাৰণ পিতাক জানে। ইয়াত তোমালোক সন্মুখত আছে। শিৱবাবাৰ পৰা শুনি আছে। তেওঁ মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, জ্ঞানৰ সাগৰ, প্ৰেমৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ। গীতা জ্ঞান দাতা পৰমপিতা ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ পৰমাত্মা বাচ (বাণী)। 'ত্ৰিমূৰ্তি' শব্দটি নিশ্চয় লিখিব লাগে কাৰণ ত্ৰিমূৰ্তিৰতো গায়ন আছে নহয় জানো। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা তেন্তে নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই জ্ঞান শুনাব নহয় জানো। কৃষ্ণইতো এনেকৈ নক'ব যে শিৱ ভগৱানুবাচ। প্ৰেৰণাৰে একো নহয় আৰু কৃষ্ণৰ শৰীৰত শিৱবাবাই প্ৰৱেশো নকৰে। শিৱবাবাতো পৰৰ দেশত আছে। সত্যযুগতো কৃষ্ণৰ দেশ নহয় জানো। গতিকে দুয়োৰে মহিমা বেলেগ বেলেগ। মুখ্য কথাই হৈছে এইটো।

সত্যযুগত গীতাতো কোনেও নপঢ়ে। ভক্তি মাৰ্গততো জন্ম-জন্মান্তৰ পঢ়ে। জ্ঞান মাৰ্গততো সেয়া হ'ব নোৱাৰে। ভক্তি মাৰ্গত জ্ঞানৰ কথাবোৰ নাথাকে। এতিয়া ৰচয়িতা পিতাইহে ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দিয়ে। মনুষ্যতো ৰচয়িতা হ'ব নোৱাৰে। মনুষ্যই ক'ব নোৱাৰে যে মই ৰচয়িতা হওঁ। পিতাই নিজেই কয় - মই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হওঁ। মই জ্ঞানৰ সাগৰ, প্ৰেমৰ সাগৰ, সকলোৰে সংগতি দাতা হওঁ। কৃষ্ণৰ মহিমাই বেলেগ। গতিকে এই কনট্ৰাষ্ট (পাৰ্থক্য) সম্পূৰ্ণকৈ লিখিব লাগে। যাতে মনুষ্যই পঢ়িলেই তৎক্ষণাত বুজি পায় যে গীতাৰ জ্ঞান দাতা কৃষ্ণ নহয়, যদি এইটো কথা স্বীকাৰ কৰি

লয় তেন্তে এয়া তোমালোকৰ বিজয় হ'ল। মনুষ্যই কৃষ্ণক লৈ কিমান হায়ৰাগ হয়, যেনেকৈ শিৱৰ ভক্তই শিৱৰ কাৰণে ডিঙি কাটি দিবলৈ সাজু হৈ যায়, বচ আমি শিৱৰ ওচৰলৈ যাব লাগে, তেনেকৈ তেওঁলোকে (কৃষ্ণৰ ভক্তই) ভাবে কৃষ্ণৰ ওচৰলৈ যাব লাগে। কিন্তু কৃষ্ণৰ ওচৰলৈ যাব নোৱাৰে। কৃষ্ণৰ কাৰণে বলিহাৰ হোৱাৰ (বলিদান দিয়াৰ) কথা নাথাকে। দেৱীসকলৰ কাৰণে বলিহাৰ হয়। দেৱতাসকলৰ কাৰণে কেতিয়াও কোনেও বলিহাৰ নহয়। তোমালোক দেৱী নোহোৱা জানো। তোমালোক শিৱবাবাৰ হৈছা সেয়েহে শিৱবাবাৰ কাৰণে বলিহাৰ হোৱা। শাস্ত্ৰত হিংসাত্মক কথা লিখি দিছে। তোমালোকতো শিৱবাবাৰ সন্তান। তন-মন-ধন বলিহাৰ (অৰ্পিত) কৰি দিয়া, আৰু কোনো কথা নাই সেইকাৰণে শিৱ আৰু দেৱীসকলৰ কাৰণে বলিহাৰ হয়। এতিয়া গভাৰ্ণমেণ্টে (চৰকাৰে) শিৱ কাশীত বলিহাৰ (শিৱ কাশীত গৈ আত্মঘাতী) হোৱাতো বন্ধ কৰি দিছে। এতিয়া সেই তৰোৱালেই নাই। ভক্তি মার্গত যি আপোনঘাতী হয় এয়াও যেন নিজৰ সৈতে শত্ৰুতা কৰাৰ উপায়। মিত্ৰতা কৰাৰ এটাই মাত্ৰ উপায় আছে যিটো পিতাই কয় - পাৱন হৈ পিতাৰ পৰা পূৰ্বা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। এজন পিতাৰ শ্ৰীমতত চলি থাকা, এয়াই হৈছে মিত্ৰতা। ভক্তি মার্গত জীৱাত্মা নিজৰেই শত্ৰু। আকৌ পিতা আহি জ্ঞান দিয়ে তেতিয়া জীৱাত্মা নিজৰ মিত্ৰ হয়। আত্মা পবিত্ৰ হৈ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লয়, সংগমযুগত পিতা আহি প্ৰত্যেক আত্মাকে মিত্ৰ কৰি তোলে। আত্মা নিজৰ মিত্ৰ হয়, শ্ৰীমত পালে তেতিয়া বুজে আমি পিতাৰ মততহে চলিম। নিজৰ মতত আধাকল্প চলিলা। এতিয়া শ্ৰীমতত চলি সংগতি পাব লাগে, এই ক্ষেত্ৰত নিজৰ মত চলিব নোৱাৰে। পিতাইতো কেৱল মত দিয়ে। তোমালোক দেৱতা হ'বলৈ অহা নাই জানো। ইয়াত ভাল কৰ্ম কৰিলে তেতিয়া পৰৱৰ্তী জন্মতো অমৰলোকত ভাল ফল পাবা। এইখনতো হৈছেই মৃত্যুলোক। এইটো ৰহস্যও তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। সেয়াও ক্ৰমানুসৰি। কাৰোবাৰ বুদ্ধিত ভালদৰে ধাৰণা হয়, কোনোবাই ধাৰণা কৰিব নোৱাৰিলে শিক্ষকে কি কৰিব পাৰে। শিক্ষকৰ পৰা কৃপা বা আশীৰ্বাদ বিচাৰিব নেকি! শিক্ষকেতো পঢ়াই নিজৰ ঘৰলৈ গুছি যায়। স্কুললৈ আহি প্ৰথমে ঈশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰে - হে খোদা (প্ৰভু) মোক পাছ (উত্তীৰ্ণ) কৰাই দিয়া তেতিয়া মই ভোগ লগাম। শিক্ষকক কেতিয়াও নকয় যে আশীৰ্বাদ কৰক। এই সময়ত পৰমাত্মা আমাৰ পিতাও হয় আৰু শিক্ষকে হয়। পিতাৰ আশীৰ্বাদতো আগুঠুঁড় হয়েই (সদায় থাকেই)। পিতাকে সন্তান বিচাৰে, সন্তান আহিলে তেওঁক ধন দিম। তেন্তে এয়া আশীৰ্বাদ নহ'ল জানো। এইটো এটা নিয়ম। সন্তানে পিতাকৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পায়। এতিয়াতো তমোপ্ৰধানহে হৈ গৈ থাকে। যেনেকুৱা পিতা তেনেকুৱা সন্তান। দিনে-প্ৰতিদিনে প্ৰত্যেক বস্তু তমোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকে। তস্বও তমোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকে। এইখন হয়েই দুখধাম। এতিয়াও যদি 40 হাজাৰ বছৰ আৰু আয়ুস আছে তেন্তে কি অৱস্থা হৈ যাব। মনুষ্যৰ বুদ্ধি একেবাৰে তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল বুদ্ধিৰে পিতাৰ সৈতে যোগযুক্ত হোৱা বাবে প্ৰকাশ আহি গ'ল। পিতাই কয় - যিমান স্মৃতিত হৈ থাকিব সিমান লাইট (প্ৰকাশ) বাঢ়ি যাব। স্মৃতিৰ দ্বাৰা আত্মা পবিত্ৰ হয়। লাইট বাঢ়ি গৈ থাকে। স্মৰণেই যদি নকৰা তেতিয়া লাইট নাপাবা। স্মৰণৰ দ্বাৰা লাইট বাঢ়ি গৈ থাকিব। স্মৰণ নকৰিলে আৰু কোনো বিকৰ্ম কৰিলে তেতিয়া লাইট কম হৈ যাব। তোমালোকে সতোপ্ৰধান হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। এইবোৰ অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে তোমালোকৰ আত্মা পবিত্ৰ হৈ গৈ থাকিব। তোমালোকে লিখিবও পাৰা এই ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান শ্ৰীকৃষ্ণই দিব নোৱাৰে। সেয়াতো হ'ল প্ৰালম্ব। এইটোও লিখি দিব লাগে যে 84তম অন্তিম জন্মত শ্ৰীকৃষ্ণৰ আত্মাই আকৌ জ্ঞান লৈ আছে আকৌ প্ৰথম নম্বৰত যাব। পিতাই এইটোও বুজাইছে সত্যযুগত 9 লাখহে হ'ব, আকৌ তাৰ পৰা বৃদ্ধিও নহ'ব জানো। দাস-দাসীও বহুত নাথাকিব জানো, যিয়ে পূৰ্বা 84 জন্ম লয়। 84 জন্মৰহে হিচাপ উলিওৱা হয়। যিসকলে ভালদৰে পৰীক্ষাত পাছ (উত্তীৰ্ণ) হ'ব তেওঁলোক প্ৰথমতে আহিব। যিমান দেৰিকৈ যাব তেতিয়া ঘৰ পুৰণা বুলিতো ক'ব নহয় জানো। নতুন ঘৰ সজা হয় আকৌ দিনে-প্ৰতিদিনে আয়ুস কমি গৈ থাকিব। তাততো সোণৰ মহল হয়, সেয়াতো পুৰণা হ'ব নোৱাৰে। সোণতো সদায় জিলিকিয়েই থাকিব। তথাপিও পৰিস্কাৰ নিশ্চয় কৰিবলগীয়া হয়। অলংকাৰো লাগিলে শুদ্ধ সোণেৰেই গঢ়োৱা তথাপি পাচত জিলিকনি কম হৈ যায়, আকৌ তাক পলিচ কৰাব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলৰ সদায় এইটো আনন্দ থাকিব লাগে যে আমি নতুন সৃষ্টিলৈ যাওঁ। এই নৰকত এয়া অন্তিম জন্ম। এই দুচকুৰে যি দেখা পোৱা যায়, এইটো জানা এয়া পুৰণি সৃষ্টি, পুৰণা শৰীৰ। এতিয়া আমি সত্যযুগ নতুন সৃষ্টিত নতুন শৰীৰ ল'ব লাগে। 5 তস্বও নতুন হ'ব। এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন চলিব লাগে। এয়া পঢ়া নহয় জানো। অন্তলৈকে তোমালোকৰ এই পঢ়া চলিব। পঢ়া বন্ধ হ'লে বিনাশ হৈ যাব। গতিকে নিজকে ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী) বুলি বুজি এইটো আনন্দত থাকিব নালাগে জানো যে ভগৱানে আমাক পঢ়ায়। এইটো জানো কম আনন্দৰ কথা। কিন্তু তাৰ সমানে সমানে মায়ায়ো ওলোটো কাম কৰাই লয়। 5-6 বছৰ পবিত্ৰ হৈ থাকে আকৌ মায়াই বগৰাই দিয়ে। এবাৰ বাগৰি পৰিলে আকৌ সেই অৱস্থা হ'ব নোৱাৰে। মই বাগৰি পৰিলোঁ (অৱনতি হ'লোঁ) তেতিয়া নিজৰ ওপৰতে ঘৃণা ওপজে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সকলো স্মৃতি ৰাখিব লাগে। এইটো জন্মত যি পাপ কৰিছা, প্ৰত্যেক আত্মাই নিজৰ জীৱনৰ কথাতো জানে নহয় জানো। কোনোবা ভোদা বুদ্ধিৰ, কোনোবা বিশাল বুদ্ধিৰ হয়। সৰুকালৰ হিষ্ট্ৰী (হৈ যোৱা কথাবোৰ)ৰ স্মৃতিতো থাকে নহয় জানো। এই বাবায়ো সৰুকালৰ হিষ্ট্ৰী

নুশুনাই জানো। বাবাৰ সেই ঘৰ আদিও (পাকিস্তানৰ কথা) স্মৃতিত আছে। কিন্তু এতিয়া তাততো সকলো নতুন ঘৰ নিৰ্মাণ হৈ গৈছে। 6 বছৰৰ পৰা ধৰি নিজৰ জীৱন কাহিনী স্মৃতিত থাকে। যদি পাহৰি যোৱা তেন্তে ডাল (ভোদা) বুদ্ধিৰ বুলি কোৱা হ'ব। পিতাই কয় - নিজৰ জীৱন কাহিনী লিখা। জীৱনৰ কথা নহয় জানো। জানিব পৰা যায় লাইফ (জীৱন)ত কিমান চমৎকাৰ আছিল। গান্ধী, নেহেৰু আদিৰ কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ ভল্যুম (গ্ৰন্থ) লিখে। বাস্তৱত তোমালোকৰ জীৱন বহুত ভেল্যুৱেবুল (মূল্যবান)। এয়া হৈছে ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ) জীৱন। এয়া হৈছে ম'ষ্ট ভেল্যুৱেবুল (অতিকৈ মূল্যবান), অমূল্য জীৱন। ইয়াৰ মূল্য কৈ শেষ কৰিব নোৱাৰি। এই সময়ত তোমালোকেহে সেৱা কৰা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে একো সেৱা নকৰে। তোমালোকৰ জীৱন বহুত ভেল্যুৱেবুল, যিহেতু আনৰো জীৱন এনেকৈ গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰা। যিয়ে ভাল সেৱা কৰে তেওঁ গায়নৰ যোগ্য হয়। বৈষ্ণৱ দেৱীৰো মন্দিৰ আছে নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক প্ৰকৃত বৈষ্ণৱ হৈছে। বৈষ্ণৱ মানে যি পবিত্ৰ। এতিয়া তোমালোকৰ খোৱা-বোৱাও বৈষ্ণৱ। প্ৰথম নম্বৰৰ বিকাৰৰ ক্ষেত্ৰত তোমালোকতো বৈষ্ণৱ (পবিত্ৰ) হোৱাই। জগত অম্বাৰ এই সকলো সন্তান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী নহয় জানো। ব্ৰহ্মা আৰু সৰস্বতী। বাকীসকল হ'ল তেওঁলোকৰ সন্তান। ক্ৰমানুসৰি দেৱীসকলো আছে, যাৰ পূজা হয়। বাকী যি ইমান ভূজা আদি দি দিছে সেয়া সকলো ফাল্টু (অথহীন)। তোমালোকে বহুতকৈ নিজৰ সমান কৰি গঢ়ি তোলা সেইকাৰণে ভূজাবোৰ দি দিছে। ব্ৰহ্মাকো 100 ভূজাধাৰী, হাজাৰ ভূজাধাৰী দেখুৱায়। এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। তোমালোকক আকৌ পিতাই কয় - দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। কাকো দুখ নিদিবা। কাকো ওলট-পালট (ভুল) ৰাস্তা দেখুৱাই সৰ্বনাশ নকৰিবা। এটাই মুখ্য কথা বুজাব লাগে যে পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) গায়ন বা পূজনৰ যোগ্য হ'বলৈ সঁচা বৈষ্ণৱ হ'ব লাগে। খোৱা-বোৱাৰ শুদ্ধতাৰ লগতে পবিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। এই ভেল্যুৱেবুল (অমূল্য) জীৱনত চাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰি বহুতৰে জীৱন শ্ৰেষ্ঠ কৰি গঢ়ি তুলিব লাগে।

(2) পিতাৰ সৈতে এনেকুৱা যোগযুক্ত হৈ থাকিব লাগে যাতে আত্মাৰ লাইট (প্ৰকাশ) বাঢ়ি গৈ থাকে। কোনো বিকৰ্ম কৰি লাইট কম কৰিব নালাগে। নিজৰ সৈতে মিত্ৰতা কৰিব লাগে।

বৰদান: দেহ অভিমানৰ ৰয়েল (মাৰ্জিত) ৰূপকো সমাপ্ত কৰোঁতা সাক্ষী আৰু দৃষ্টা (দৰ্শক) হোৱা
আনৰ কথাক ৰিগাৰ্ড (সন্মান) নিদিয়া, গুৰুত্বহীন কৰি দিয়া - এয়াও দেহ অভিমানৰ ৰয়েল ৰূপ যিয়ে
নিজৰ বা আনৰ অপমান কৰায় কাৰণ যিয়ে গুৰুত্ব নিদিয়ে তেওঁৰ অভিমান আহে আৰু যাৰ কথাক
গুৰুত্বহীন কৰি দিয়ে তেওঁ অপমান বোধ কৰে সেইকাৰণে 'সাক্ষী দৃষ্টা'ৰ বৰদানক স্মৃতিত ৰাখি ড্ৰামাৰ
ঢাল বা ড্ৰামাৰ লাইন (পথ) অনুসৰি প্ৰতিটো কৰ্ম আৰু সংকল্প কৰি, 'মই ভাৱ'ৰ এই ৰ'য়েল ৰূপকো সমাপ্ত
কৰি প্ৰত্যেকৰে কথাক সন্মান দিবা, স্নেহ দিবা তেতিয়া তেওঁ সদাকালৰ কাৰণে সহযোগী হৈ যাব।

শ্লোগান: পৰমাত্ম শ্ৰীমত ৰূপী জলৰ আধাৰত কৰ্ম ৰূপী বীজক শক্তিশালী কৰি তোলা।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!